

ПЪЛЕН СТЕНОГРАФСКИ ПРОТОКОЛ № 30
ОТ ИЗВЪНРЕДНОТО ЗАСЕДАНИЕ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН
СЪВЕТ
ПРОВЕДЕНО НА 16 ЮЛИ 2012 Г.

ДНЕВЕН РЕД:

1. Обсъждане на дисциплинарната практика при налагане на наказания на магистрати за дисциплинарни нарушения, свързани със забавяне на дела.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ: Диана Ковачава - Министър на правосъдието

ОТСЪСТВАТ: Димитър Фикиин, Нестор Несторов, Ана Караиванова

/Откриване на заседанието - 10, 10 ч/

ДИАНА КОВАЧЕВА: Уважаеми колеги, добро утро. Откривам извънредното заседание на Висшия съдебен съвет на 16 юли 2012 г. Точката в дневния ред, е: Обсъждане на дисциплинарната практика при налагане на наказания на наказания на магистрати за дисциплинарни нарушения, свързани със забавяне на дела.

Подлагам на обсъждане дневния ред, моля за ваши предложения или коментари по точката. Заповядайте, ако има такива. Не виждам предложения, моля да гласувате за дневния ред. /Гласуват явно, единодушно се приема./

Дневният ред е приет.

С това започваме заседанието. Ако ми позволите, съвсем в началото няколко думи да кажа, тъй като все пак аз съм инициаторът на днешното извънредно заседание. В светлината на последните събития ми се струва, че имаме повод за едно извънредно заседание, в което като цяло има необходимост да бъде обсъдена дисциплинарната практика на ВСС по забавени дела, най-общо казано. Мисля си, че е важно да бъде обсъдено на едно открито заседание доколко в последните пет години ВСС има последователна дисциплинарна практика за случаи, когато говорим за неспазване или системно забавяне на процесуални срокове, за действия или бездействия на магистрати, които неоправдано забавят производствата и действия, или бездействия, които накърняват престижа на съдебната власт.

Мисля си, че в контекста на дискусията е важно в прегледа на тези пет години, в които ВСС работи и една от функциите му е именно да се занимава с дисциплинарни въпроси, е затова какви наказания най-често се налагат при тези нарушения, дали е последователна практиката. Може би някои мотиви от ваша страна за това, ясни ли са критериите в подобни случаи, защото ми се струва, че това е един въпрос, който задължително трябва да бъде осветлен и има ли ясни критерии ВСС в случаите на забавени дела за налагането на санкции.

Не на последно място, мисля си, че в случаите, когато говорим за нарушаване на процесуални срокове, всъщност говорим

за бавно правосъдие. Мисля си, че не мога да отмина факта, че все пак бавното правосъдие води до отказ от правосъдие, че това е много сериозен проблем на цялата система и, че всъщност българските граждани заслужават отговорно поведение от страна на магистратите, за да могат да усетят и да видят, че техните права са защитени адекватно и в разумен срок. Именно по тази причина ми се иска да кажа, че като че ли отказът от правосъдие е едно от най-тежките нарушения, които магистрат би могъл да направи, но все пак да разгледаме този въпрос и в светлината на един още много голям проблем на съдебната система, а именно въпросът за натовареността на магистратите. Като че ли, този въпрос за натовареността на магистратите, и в частност на съдиите, беше negliжиран в последните години. Аз си давам сметка, че този въпрос не е лесен, че той изисква време, анализ, внимание и участие и от страна на ВСС, и на самите магистрати, за намиране на адекватно решение на този въпрос. От друга страна обаче, решаването на проблема с натовареността и балансираното разпределяне на делата, мисля си, че ще доведе и до по-ефективно правораздаване. В този смисъл бих искала да кажа, че ми се струва много важно да отбележа, че днес би следвало да се абстрахираме от конкретния казус и да се съобразим с разпоредбата на закона, а именно чл. 313, който не допуска разкриването на конкретни факти и обстоятелства по дело, което не е приключило докрай на практика, защото знаете, има възможност за съдебен контрол. Но от друга страна, да се използва този случай като формален повод да се обсъдят тези важни проблеми, защото те са наболели, те са неотложни и може би, все пак, ако търсим и нещо добро в ситуацията, добре е, че дебатът започва, аз смятам, много сериозно. От името на Министерство на правосъдието и като

министър на правосъдието, председателстващ ВСС, аз си давам сметка, че въпросът за натовареността на магистратите е в компетентността на ВСС. От друга страна обаче е факт, че нито една институция не може само да се справи с този въпрос и затова подавам ръка от името на Министерство на правосъдието с експертизата, която вече се развива, с помощта на експерти от Съвета на Европа, които започнаха заедно с колеги от министерството да работят по изработване на методика за оценка на натовареността на магистратите, надявам се, че това ще помогне и на работата на ВСС и също така погледа не просто към натоварването като количествен проблем за брой дела, но също така и като въпрос на качество, т.е. на тежест на самите дела, които пристигат към магистратите. В този смисъл можете да разчитате изцяло на Министерство на правосъдието.

Бих искала да ви уведомя, че вчера вечерта до мен достигна едно писмо от името на г-жа Мирослава Тодорова. Споменавам го, защото то е отправено лично до мен, вярно, само в качеството ми на министър на правосъдието, не на председателстващ на ВСС, но така или иначе бих искала да ви кажа, че г-жа Тодорова приветства инициативата за започване на дискусия по темата за дисциплинарната дейност на съвета. Също така, тя е наясно с невъзможността за преразглеждане на делото и не го очаква, но смятам, че би се съгласила с обстоятелството, че нейният казус може да бъде формален повод за търсене на диагностиката на проблема с натовареността, формулирането на механизмите за натоварването на отделните магистрати и за дефиниране на допустимата норма за натовареност. Мисля, че е добре дискусията да започне. Започваме в рамките на ВСС, аз ще направя необходимото да се срещна с всички останали, които имат

решение по въпроса и цялата експертиза, мнения и съвети, които получа ще отнесе към вас, за да подпомогна нашата съвместна работа, бих казала.

Накрая, тъй като аз изключително много се радвам, че заседанието е открито и може да се проследи този дебат от всички, ще кажа, че със съдействието на колегите и на Администрацията на ВСС, стенографският протокол от това заседание максимално бързо ще бъде изготвен и ще бъде качен на сайта, така че да може всички да се запознаят с днешната дискусия, която, смятам, поставя едно добро начало.

Откривам дискусията и предполагам, че най-логично е да дам думата на Дисциплинарната комисия на ВСС. Г-н Петър Стоянов има желание да вземе думата, заповядайте.

ПЕТЪР СТОЯНОВ: Благодаря, уважаема г-жо министър. Уважаеми колеги, аз имам малко неприятната задача, след като ми дадох думата, да запознавам с факти и статистика, която на вас е известна, но ще си позволя да изразя едно малко несъгласие с министър Ковачева по отношение на дисциплинарната практика, на дискусията, досежно дисциплинарната практика на ВСС. Тази дискусия датира от първия ден на ВСС. През 2008 г. започна своите функции Инспектората към ВСС, по-точно на 21-22 май 2009 г. се проведе едно много разширено съвещание, на което присъстваха съдиите от ВАС, тези които контролират нашите актове, Инспектората - тези, които внасят, плюс представители на науката, ще спомена само капацитета в лицето на проф. Дончо Хрусанов. И всъщност тогава се изработиха стандартите, по които се осъществява дисциплинарната дейност на ВСС. И след малко, когато започна да ви заливам с фактите ще разберете, че

действително има една последователност в дисциплинарната практика на ВСС, че се спазват едни стандарти.

Какво беше решението тогава на това съвещание? Основното изискване на закона е при определяне на дисциплинарното наказание да се взема предвид тежестта на нарушението, формата на вината, обстоятелствата при които е извършено нарушението, както и поведението на нарушителя. Но тогава ние допълнихме, че трябва да се имат предвид и настъпилите последици, като имам предвид вредните последици за обществото, за съдебната власт. Значи, веднъж за обществото, втори път за съдебната власт, трети път за органа, в който служи този магистрат. Освен това, тогава съвсем подробно се занимахме с въпроса, тъй като наистина първоначалните дисциплинарни наказания, които започна съвета да налага по предложение на Инспектората към ВСС, бяха именно за неспазване на процесуалните срокове. И ако ние сами проследим логиката на ЗСВ, в своя чл. 307, обърнете внимание, като т. 1 и т. 2, което за мен е като тежест на нарушението са посочени системното нарушаване на сроковете, както и действия и бездействия, които неоправдано забавят производството. Така че, от този момент насам във ВСС не е постъпило нито едно предложение, било то от административен ръководител, било то от Инспектората към ВСС, без да е направен анализ за натовареността на органа, в който работи съответния магистрат и на самия магистрат спрямо органа, в който той работи. Мисля, че съм ясен - веднъж общата натовареност на съдиите в страната, където се намира органа, в който работи, и втори път, на самия допуснал дисциплинарно нарушение магистрат в самия орган. Знаете, че имаме множество отхвърлени, те са 11 отхвърлени предложения, именно по това основание, където се касае за

неспазване на сроковете. За този период от 2008 г. до 2011 г. ще ви занимава, защото тя/2011 г./ е приключила като цяла година.

През 2008 г. от административни ръководители, и ВСС е потвърдил техните заповеди за дисциплинарно наказание, за нарушения на т. 1 и т. 2 за да не го повтарям непрекъснато, нямаме случай, в който ако самият административен ръководител е пропуснал в заповедта си да направи анализ на натовареността на органа и на допуснатите нарушения спрямо органа, ние да сме потвърдили дисциплинарно наказание. Нямаме такъв случай, всички са отхвърлени. Тъй като в правомощията на ВСС е да потвърди, отмени или измени наложеното от административния ръководител наказание, КДП в своите правомощия е изисквала допълнително справка от самия орган, който е наложил наказанието, а понякога за сравнение сме вземали и на по-горния. Примерно, ако е от окръжния председател или прокурор, сме вземали от апелативния да видим къде се намира съответния орган.

През 2008 г. сме потвърдили 29 наказания... Малко статистика, но няма как да избягаме.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Много е важно даже.

ПЕТЪР СТОЯНОВ: ..19 от които, говорим за наказания наложени от административни ръководители. Това са наказанията, потвърдени от ВСС - 19 от които са „порицания" и 10 са „забележка".

През 2009 г. /забележете как намаляват/ съвета е потвърдил общо 25 наказания, от които 7 са „порицание" и 18 са „забележка".

През 2010 г. са 20 наказания, от които 16 са „забележка" и 4 „порицание". Вижте и тежестта на наказанието, което се налага как се променя.

През 2011 сме потвърдили 4 - 2 заповеди за „порицание“ и 2 „забележка“.

Самият ВСС, на основание нарушение на т. 1 и т. 2 през 2008 г. се е занимавал общо с 8 дела и е наложил 8 наказания, които основно са „намаляване трудовото възнаграждение“, в своите 90-95%, понижаване в ранг и съответно има уволнения. Това, през 2008 г. са общо осем.

През 2009 г., когато вече Инспектората е навлязъл в ритъм Съветът се е занимавал с 16 дисциплинарни производства. Говоря за дисциплинарни производства, по които е наложено наказание, не говоря за отхвърлените. Аз вече казах, че те са общо 11 отхвърлените предложения. **/Намесва се Лазар Груев: По тези 16 .../** Не Ви разбрах. Мога да ви ги дам поименно, по номера, по вид на наказание. В общи линии.... /гледа в документа/ основното наказание, което сме налагали е „намаляване на трудовото възнаграждение“. Имаме на един заместник-административен ръководител, тъй като правомощие на административните ръководители е само на ВСС да налага наказание, наложена е „забележка“ пак на това основание на забавяне процесуалните срокове. /прави пауза/ Да ги изброявам ли? /От залата: Не, не./

През 2010 г. имаме 13 дисциплинарни производства, с които се е занимавал ВСС, като дисциплинарното нарушение е по чл. 307, ал. 4, т.т. 1 и 2. Говорим за процесуалните срокове през 2010 г. През 2011 г. 8 такива производства, по които са наложени наказанията, пак повтарям - е наложено наказание.

За четирите години ВСС е наложил най-тежкото дисциплинарно наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“ на 7 магистрати. Магистратите са 8, говорим за това основание, но в единия случай е малко комплициран -

неупражняване на служебните задължения, не е ходил редовно на работа и по този начин е забавил много дела. Говорим за едни следовател, но реално са 7 чисто, които са за неспазване на процесуалните срокове.

Подробности, имена няма, въпреки, че има влезли в сила, просто ще ви кажа - съдия от Районен съд за година и половина е разгледал е 365 дела по чл. 237 ГПК, където срокът за произнасяне е седемдневен. Той, само в 4, 9% от делата, по които се е произнесъл е спазил този срок, но максималния срок, в който е забавил делата е 18 дни. Сиреч, като извадим седемте дни остават 11 дни просрочие и ние този човек го освободихме от длъжност. Това е граждански съдия, затова делата са толкова много.

Имаме освободен прокурор от Окръжна прокуратура. Прокурорът е освободен за 18 дела в просрочие, прокурорът е от сравнително ненатоварена прокуратура, тук искам вече да кажа как се взема предвид натовареност за 18 дела. Просрочието е от 3 месеца до една година, като в тези срокове влизат моменти, когато той е спирал делото, което е прието, че неоснователно е спирано. Но това е едно процесуално, законоустановено действие.

Искам да ви запозная и със съдия от Окръжен съд, който е наказателен съдия. През 2009 г. е наказан с понижаване в ранг за 11 дела, при максимален срок на забава 1 година и 2 месеца. През 2010 г. на съдията е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за 4 нови дела, от които едното е 1 година, останалите са от 6 до 8 месеца, както и 13 въззивни дела, които са до 2 години. Но те са вече предните дела, за които той вече веднъж е наказан. Там са 11, тук са станали вече 13. Всъщност 6 нови дела са се появили, за да бъде наказан този магистрат с уволнение.

Винаги, ако се обърне внимание по органи, мога да кажа най-натоварените съдилища, това са софийските през съответните години по колко души им се налага наказание и тези наказания все са били в рамките на минималните, тъй като Съвета и съответните дисциплинарни състави са отчитали факта на натовареността на този съд.

Ако имате въпроси по статистиката мога да отговоря на въпросите и въобще ако има въпроси по дисциплинарната практика, бих могъл да отговоря.

ИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря, г-н Стоянов. Аз мисля, че това е един добър повод за разгръщане на дискусия. Предполагам, че има и други колеги, които могат да вземат отношение.

ПЕТЪР СТОЯНОВ: Само още нещо.

ИАНА КОВАЧЕВА: Да, заповядайте, г-н Стоянов.

ПЕТЪР СТОЯНОВ: Законът засъдебната власт по който ние работим и сме конституирани като ВСС е от м. август 2007 г. При промяната му през 2009 г. по предложение на Комисията по дисциплинарните производства беше въведено изискването задължителното изслушване на дисциплинарно отговорните лица от административния ръководител, ако той налага наказанието, или от тричленния дисциплинарен състав на ВСС. Това е изискването на закона. Всички знаем за две-три отменени решения на ВСС за това, че дисциплинарният състав не е изслушал дисциплинарно отговорното лице. Но моля ви, там не бива да се прави грешка, защото по тези дела е участвал инспектор, представител на Инспектората, който е страна в процеса и действително поставя в неравностойно положение дисциплинарно отговорното лице. Говоря само за тези случаи, когато са изнасяни допълнителни факти и обстоятелства.

Благодаря ви.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря, г-н Стоянов. Аз се радвам да чуя, че е имало дискусии през годините изобщо по темата за дисциплинарната практика.

ПЕТЪР СТОЯНОВ: Тя се предизвиква от практиката, която имаме до 2009 г. и вече искаме да изготвим стандартите.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Факт е, че още 2009 г. е обсъждан въпросът за критериите, за тежестта на нарушението, за поведението на нарушителя и настъпилите вредни последици. Мисля, че това е важно и според мен улеснява днешната дискусия, че може повече изводи да излязат и най-вече по темата за последователността на дисциплинарната практика на съвета, от гледна точка на налагане на наказания за забавени дела.

Други изказвания? Заповядайте, г-н Стоилов.

ПЛАМЕН СТОИЛОВ: Уважаема г-жо министър, уважаеми колеги, аз мисля, че ние все пак в днешното заседание не можем да избягаме от конкретния повод, който ни събра, въпреки че основната ни цел е да обсъдим някои принципни проблеми в дисциплинарната практика.

Бих желал с няколко думи да внеса яснота по отношение на обстоятелствата довели до настоящия казус, който предизвика широки обсъждания в обществото. ВСС беше поставен в една изключително неблагоприятна ситуация, в която ние сме принудени дни наред да слушаме не просто критики, а изстъпления срещу ВСС, без да можем да се защитим с фактите, тъй като по закон нямаме право да огласяваме факти и обстоятелства от дисциплинарното производство. По този повод, аз реших да ви запозная с някои факти, само и единствено, които съм научил от пресата и медиите. Няма да ви отегчавам дълго, моето изложение

ще бъде кратко в три-четири точки, като първата от тях касае нохд № 3109/2003 г., като на 11.02.2004 г. за докладчик по делото е била определена колежката Мирослава Тодорова. Делото е образувано и водено срещу три лица за отвличане и принуда, като по отношение на две от тях е било прекратено от съдия Тодорова. На 15.06.2006 г. съдебното следствие е било приключило и е бил даден ход на делото по същество. На 16.06.2006 г. е произнесена присъдата, а мотивите към нея са били обявени едва на 25.03.2011 г., т.е. с 4 г. и 8 м. забавяне. Впоследствие делото е било изпратено на Апелативен съд - гр. София, по компетентност, където състав от трима съдии го е разгледал. На 01.02.2012 г. с решението си Софийски апелативен съд е отменил обжалваната и протестирана присъда в частта, с която единият от подсъдимите е бил признат за виновен и е прекратил наказателното производство поради изтекла абсолютна давност. Тези обстоятелства са станали известни на широката общественост. В пресата бяха изнесени точни данни за това, че отвличените лица - мъж и жена, са били малтретирани от извършителя на престъплението и принуждавани да подписват документи с имуществен характер. Поради изтичане на абсолютната давност, извършителят на това деяние е останал ненаказан и наказателна отговорност в последствие не може да му бъде търсена.

Второ. По нохд № 490/2004 г. на СГС, по което за докладчик е била определена съдия Мирослава Тодорова, бяха изнесени данни в пресата, че присъдата е била обявена на 13.05.2005 г. Мотивите към присъдата са били обявени на 25-ти 2009 г., т.е. с 3 години и 11 месеца по-късно. За забавянето е имал значение и факта, че един от членовете на състава не е подписал присъдата и това е станало по-късно. На 23.02.2011 г. делото е било

разгледано от Софийски апелативен съд по същество и с решение от 18.03.2011 г. присъдата е била потвърдена.

Трето. От публикации в пресата става известно, че на 01.08.2008 г. по внесен обвинителен акт на СГП в СГС е било образувано нощ № С 328/2008 г., като за съдия докладчик е била определена съдия Мирослава Тодорова. На 17.07.2009 г. присъдата по това дело била обявена. Мотивите към нея били предадени и обявени в срочната книга на 17.01.2012 г., т.е. с 2 г. и 5 м. забавяне. Забавянето с години написване на мотивите по същество е възпрепятствало влизането на присъдата в сила. От това последвало и забавяне на изпълнението на европейска заповед за арест от Република Гърция, по отношение на един от подсъдимите. Всичко това, станало достояние на широката общественост, като отзвукът е бил определено негативен, включително и в Европа.

Четвърто. Според данни в пресата и медиите и реписка № 223/02.03.2012 г. е било установено, че 5 броя въззивни дела, които били присъединени към електронната система, като обявени с краен резултат към 01.11.2011 г., всъщност са били предадени в по-късни дати. При извършената проверка се е установило, че тези данни са били манипулирани именно от служителка по директно указание на съдия Мирослава Тодорова.

И последно, пето. През последните дни, пак от публикации в медиите стана известно, че в Софийски апелативен съд се разглежда въззивно наказателно дело № 362 от 2012 г. по описа на същия съд. Обжалваната присъда е по чл. 210 от НК - измама. Постановено е на 18.07.2007 г. от съдия Мирослава Тодорова, като подсъдимият е осъден. В едно от последните заседания е направено искане присъдата да бъде отменена и делото прекратено, поради настъпване на абсолютната погасителна

давност. Характерното в случая е, че делото е постъпило в съда на 17.04.2012 г., а би трябвало да постъпи в края на 2007 г. По този начин, отново поради съществено забавяне на мотивите, е настъпила абсолютната погасителна давност. Задължение на един магистрат, е служебно да следи за настъпване на абсолютната давност.

В заключение искам да кажа, че по всички изнесени в пресата и медиите данни комисията проверяваща хода на делата с особен обществен интерес извърши проверки, при които се установи, че изнесеното изцяло отговаря на истината. Посочените случаи на сериозно забавяне на написването на мотивите от съдия Мирослава Тодорова в определени случаи е довело до погасяване на абсолютната давност. В действителност, това е осуетило наказателното преследване срещу лица извършили тежки престъпления. Горното създава в обществото убежденост за липса на справедливост и имитация на правосъдие. Подобни случаи действат разрушително върху правосъзнанието на гражданите, обезсмислят ролята на частната и генералната превенция и уронват сериозно престижа на съдебната власт.

В резултат на горното, колеги, аз лично считам, тъй като се обсъждаше този въпрос, че решението на ВСС, с което е наложено наказание на съдия Мирослава Тодорова е законосъобразно, а наложеното наказание съответства на извършените нарушения.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Г-н Стоилов, извинете, че Ви прекъсвам, пак ще Ви дам думата. Само да Ви помоля, в смисъл, Вие изнасяте факти от медиите, които са Ви станали известни. Не можем да нарушим все пак закона - ал. 3 на чл. 313 и да коментираме факти свързани с делото. Заповядайте отново.

ПЛАМЕН СТОИЛОВ: Г-жо министър, всичко е от медиите, а последния случай, който цитирам по него дори никой не се е произнесъл до сега. Това е просто факт, който съм научил от медиите.

ИАНА КОВАЧЕВА: Просто обръщам внимание да не бъде в нарушение на закона.

ПЛАМЕН СТОИЛОВ: И последно, колеги, което искам да кажа е, че във всички случаи на отказ от правосъдие така или иначе са се възползвали само и единствено хора, които са извършили престъпления, включително и тежки такива. Затова се обръщам към обикновените граждани. Нека те да разберат за какво се води тази чувовна битка в момента. Нека те да разберат чии интереси се опитва да защити Висшият съдебен съвет.

Благодаря Ви. Приключих.

ИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря Ви, г-н Стоилов. Аз моля все пак да се придържаме към разпоредбата на закона. Така или иначе такъв е закона. Добър или лош, целта на тази разпоредба е да защити интересите на дисциплинарно отговорното лице и неговите права, да се съобразим с буквата на закона. Други колеги, ако имат желание да вземат отношение към темата? Все пак дискусията е за дисциплинарната практика на Съвета.

Заповядайте, проф. Лазар Груев.

ЛАЗАР ГРУЕВ: Уважаеми колеги, за да спестя паузата в намеренията Ви да вземете отношение, искам да кажа следното. За никого не е тайна повода за днешното извънредно заседание, но така е в живота при извънредна ситуация е хубаво да има извънредна реакция или заседание. Аз ще се опитам да се придържам към темата на днешната дискусия, която, правилно отбеляза г-н Стоянов, започна още от едно заседание на Висшия

съдебен съвет през 2008 или 2009г. относно дисциплинарната практика. Само че, г-н Стоянов, тогава това заседание, което изцяло беше посветено на дисциплинарната практика и на критериите, на което бяха поканени и участваха представители на науката, на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, не беше в центъра на вниманието, защото то беше едно рутинно, професионално заседание и нямаше скандал. Какво мисля по ситуацията, в която се намираме? Аз мисля, уважаеми колеги, че почти никой не спечели и почти всички загубиха от ситуацията, която се разви. Загуби България, защото тя отново е в епицентъра на скандал в навечерието на един от най-важните доклади на Европейската комисия. Загубиха всички, а те са в голямото мнозинство добросъвестни съдии, които с цената всичко полагат усилия да се справят със срочността при условията понякога на безумно натоварване. Гражданите загубиха ориентация за разумност в сроковете на правораздаване. Загубиха ориентир, честно да си призная, и ръководителите кога и дали изобщо да внасят предложения за наказания. Дали няма да бъдат обвинени, че не разбират ситуацията и дали няма да бъдат подложени на определен натиск. Изключително жалко е, че само подобни поводи са в състояние да поставят в центъра на обществената дискусия проблемите и такива основни проблеми на съдиите и на съдилищата, какъвто е проблема за натовареността. Защо никой не обърна подобаващо внимание на тези въпроси, когато три години аз лично в основния си доклад пред българския парламент извеждам проблема с неравномерната натовареност и свръх натовареността като един от основните проблеми на българската съдебна система и той е свързан не само, разбира се на първо място с дейността на Висшия съдебен съвет, но той е свързан и с някои законодателни,

организационни, ако щете и материални условия на труд на българските магистрати.?

Колегите журналисти няма как да не си спомнят, че всяка среща, която аз съм имал с тях започва и свършва с този проблем. Пред тях аз съм правил опити и сметки на работните дни в годината и броя на делата в определени съдилища, за да се види, че практически съдиите работят и във ваканциите, и в празничните дни, и вкъщи, и на работа, за да могат да изпълнят онова, което е изискване не само на нашите европейски партньори от Брюксел, но най-важното - това е изискване на българското общество. В някаква степен трябваше да се намери наистина повод и защо, аз винаги се питам, защо ние винаги реагираме, когато колата се обърне, когато настане определена ситуация, за да решаваме подобни проблеми? И, уверявам Ви, докладът, който предстои да разгледаме на редовното си заседание за тази година, който аз съм внесъл във Висшия съдебен съвет, Вие ще се уверите, че това е един от основните акценти. И там аз заявявам, че това е един от основните приоритети на всички власти, включително и на бъдещия Висш съдебен съвет, защото ситуацията е ненормална. Ситуацията е ненормална с натовареността и хубаво е, че нещо такова се случва най-после, за да се разбере този проблем. Вие помнете в колко конфликти аз съм влизал с главния инспектор и с представителите на Инспектората, когато се предлагаха тези решения, защото мен винаги ме е боляло, ще ме боли тогава когато се наказват съдии.

По повод на дисциплинарната практика. И още един акцент искам да кажа във връзка с натовареността. Забележително е и Вие ще се уверите от цифрите в доклада през тази година, че въпреки драстичното нарастване на броя на делата в държавата с около 25 % в сравнение с 2009 г., с близо 30 % се е подобрила

срочността на решаването им от българските съдии. При обем от над 700 хиляди подобни проценти означават наистина нечовешко натоварване и усилия на колегите. Вероятно това се дължи и на дисциплинарната практика на Съветът, който е обръщал внимание на тези проблеми и на всички други мерки, които са били предприемани през годините.

И понеже сме в дискусия по-общо за дисциплинарната практика, моля да ми простите, аз не искам да изнасям лекция, но искам да обясня, тъй като тайната на вота в някаква степен брани мене, аз мога да заявя и как съм гласувал миналия път, защо и какво трябва да се има предвид при налагането на едно наказание. Защото аз 30 години се занимавам с проблемите на наказанията и санкциите. Станал съм доцент със санкционната система, професор със смъртното наказание и това е в центъра на моите, и преди и сега занимания. Наказанието има две основни функции. Едната е насочена към миналото и то е възмездие. Само че след XIII век и след просвещението възмездието престава да бъде в центъра и да бъде единствената характеристика на наказанието. Отдавна се преодоляват теориите за „око за око” и „зъб за зъб”. От времето на Просвещението наказанието е обърнато преди всичко към бъдещето. То е една прогноза. То цели от една страна да поправи и въздейства върху нарушителя и върху останалите членове на обществото, в случая останалите съдии. Аз считам и продължавам да считам, че конкретното наказание от миналата седмица не изпълнява тази си функция и за съжаление моите прогнози се оказаха верни от всичко това, което се случи. Така че, тогава когато един решаващ съд или състав е под съмнение за безпристрастност, независимо дали тези съмнения са основателни или не, по-редното беше той да се оттегли, да не вземе решение, защото когато

съществуват съмнения за пристрастност и най-справедливото законосъобразно решение изглежда в обществото сякаш е несправедливо и по този начин не изпълнява своите функции.

Последно. Нека да се помни, нещо което аз съм повтарял много пъти, че в България има съд и докато решението по този конкретен случай не влезе в сила, а има две съдебни инстанции, които предстои да се произнесат, всеки, подчертавам - всеки недобронамерен, незапознат с фактите коментар застрашава всъщност независимостта на този съд! Аз искрено вярвам в българският съд, че той ще вземе справедливо и разумно решение. Защото ще бъде много жалко и е жалко по всяко едно дело, по което ние съдиите влизаме, ако някой е наказан само защото се казва по един или друг начин, както е вярно и обратното – ще бъде много жалко, когато някой се оправдава, защото се казва по един или друг начин, извън фактите по конкретния случай, които както стана добре известно законът забранява да бъдат разгласявани, макар че в публичното пространство излязоха редица факти по този и редица други случаи.

Аз смятам, че тази дискусия, този катарзис е необходим, както за да се види каква е била досегашната практика, но също така да си говорим и за това как трябва да се работи за в бъдеще.

Запазвам си правото да участвам в дискусията и при последваща необходимост. Благодаря.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря Ви, професор Груев. Други коментари? Заповядайте, г-н Сукнаров.

БОЖИДАР СУКНАРОВ: Благодаря, г-жо Министър. Уважаеми колеги, аз няма да се спирам на конкретното дело, което е повод за днешното извънредно заседание. Според мен това

днешно заседание, с тематиката, която има, е много полезно за Съвета, за да се обяснят доста неща.

Като председател на последния дисциплинарен състав, а и преди това на други състави, имам впечатление от работата на останалите колеги. Аз искам да Ви уверя, че при провеждането на дисциплинарните производства на фаза разглеждане на дисциплинарния състав са били спазвани всички текстове от Закона за съдебната власт, които гарантират правата на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице.

Тук искам да продължа това, което г-н Стоянов говори, за задължението на административно наказващият орган или когато е привлечено към дисциплинарна отговорност лице, то да даде обяснение по предложението за дисциплинарно наказание. Това е в чл.313. В чл.318, ал.4 от Закона за съдебната власт основно е записано: „Вносителят на предложението или оправомощен от него представител, привлеченото към дисциплинарна отговорност лице и неговият защитник се изслушват от дисциплинарния състав, ако присъстват на заседанието.“. И дотук приключват взаимоотношенията на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице с Висшия съдебен съвет. Оттук нататък, след спазване на процедурата след 14-дневен срок решението да бъде внесено във Висшия съдебен съвет..., да бъде взето от дисциплинарния състав, след това внесено във Висшия съдебен съвет и последният в пленарен състав следва да вземе своето решение относно това дали да бъде наказано лицето и ако следва да бъде наказано с какво наказание по вид и размер. Сега, тук, известно неразбиране в обществото се получи с тези две ли бяха, г-н Колев, решения отменителни на Върховния административен съд, затова че лицето, привлечено към дисциплинарна отговорност,

не е изслушано от пленарния състав на Висшия съдебен съвет. Аз, като бивш дългогодишен съдия, няма да си позволя да коментирам съдебно решение, което е влязло в сила, то подлежи само на изпълнение и е задължително за всички, но в конкретния случай разбрах, че тези две решения не са още влезли в сила и могат да бъдат атакувани пред 5-членен състав на Върховния административен съд. Лично моето убеждение е, че колегите в 3-членния състав на Върховния административен съд са намерили повод да отменят решението в принципа на равнопоставеност на страните в процеса и оттам нарушаване правото на защита на някои от страните. В двете заседания тук беше вносителят на предложението – главният инспектор на Инспектората към ВСС, която, преди Съветът да гласува, взе отношение по въпроса за наказанието. И оттук нататък според мен малко основателно 3-членният състав е направил извода, че е нарушено правото на защита на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице, тъй като то не е изслушано от Съвета. Но на мен ми се струва, че законът, след като не предвижда такава възможност това лице да бъде изслушано от Съвета по отношение на отговорността, която трябва да понесе, а главният инспектор на Инспектората към ВСС задължително по закон участва в заседанията на Съвета, може би е правилно оттук нататък ние да въведем практиката вносителят на предложението в лицето на главният инспектор да не взема отношение преди гласуването на това. Свое отношение той го е взел с направено предложение, участва в дисциплинарното производство на дисциплинарния състав, имал е пълната възможност и принципът на равнопоставеност на страните ще бъде спазен. Ако се ориентираме към този начин на процедиране в

бъдеще. Това е моето предложение. Оттам нататък нещата ще бъдат напълно чисти откъм процесуална гледна точка.

ПЕТЪР СТОЯНОВ: То вече стана практика, г-н Сукнаров. Извинявайте, че подмятам така. След тези решения.

БОЖИДАР СУКНАРОВ: Да, след тези отменителни решения, да. Благодаря Ви.

ПЕТЪР СТОЯНОВ: Да, да.

ИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря, г-н Сукнаров. Г-н Колев, заповядайте.

ГЕОРГИ КОЛЕВ: Колеги, както сами разбирате точно аз нямам право да коментирам самото решение, а и не мисля че е редно, тъй като то така или иначе ще бъде обжалвано. Няма да коментирам и предишните решения на колегите от 3-членните състави, тъй като и те не са влезли в сила.

В конкретния случай обаче искам да взема отношение по един малко по-различен въпрос и той беше засегнат от колегата Груев, а именно въпроса за натовареността. Статистиката за първите 6 месеца вече е факт. Върховният административен съд в състав 80 човека приближава цифрата от 10 000 дела. Сами разбирате колко ще бъдат те към края на тази година и сами разбирате при този състав колко ще бъдат на един съдия. Мога да Ви посоча и други факти и обстоятелства, при които колегите успяват засега, но не съм убеден, че в бъдеще ще успеят да спазват процесуалните срокове при това натоварване. Миналата година просрочените дела във Върховния административен съд при 16 500 са едва 3%. От тези 3% просрочените до един месец са близо 95.... Максималното просрочено дело е от 4 месеца и половина. Направете сами сметка за какво става въпрос. От всички тези дела първа инстанция са около 45 %. Сами разбирате какво

струва това на колегите. Ние не можем обаче да продължаваме в същия дух да увеличаваме натовареността. И може би сега ще изведе една мисъл, която никой до момента не е коментирал – въвеждане на друг критерий – максимален брой дела за конкретната инстанция, които един съдия може да реши и след които дела не би следвало да се търси отговорност за просрочието. Това е варианта.

Това беше единственото ми отношение.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря Ви, г-н Колев. Други колеги? Заповядайте, г-н Цонев.

ЦОНИ ЦОНЕВ: Колеги, бях провокиран да кажа няколко думи от една цифра, която преди малко професор Груев обяви, а именно, че през последната отчетна година процента на срочно решените дела се е увеличил с 30 на сто, 30%. Това е една изключително впечатляваща ... /Л.Груев: Спрямо 2009-та./ Ц. Цонев: Спрямо 2009 г. Това е една изключително впечатляваща цифра – 30 % увеличение на делата, които са решени в срок. Казвам го това и повторих тази цифра, защото когато през 2007г. този състав на Висшия съдебен съвет започна своята работа, първият доклад на Европейската комисия, който го посрещна беше от м. юли 2008 г. В този доклад беше записано следното, цитирам: „Забавянето на съдебни процеси е често явление и няма процедурни гаранции, които да предотвратят забавянето на вземане на решения от съдилищата.“. И по-нататък: „Новосъздаденият Висш съдебен съвет трябва понастоящем да поеме своите отговорности по процеса на реформи и да предприеме мерки, с които да гарантира издаването, от страна на съдебните органи, на експедитивни и ефективни решения.“.

Висшият съдебен съвет се опита, този Висш съдебен съвет да предприеме такива мерки и аз няма да ги изброявам всички. Мога да посоча само една от тях, а именно създаването на специална комисия, която да извършва проверки по отношение на забавени дела с висок обществен интерес. Тази комисия извърши десетки, бих казал стотици проверки, по конкретни такива дела и излезе със също такива конкретни предложения, включително и за законодателни промени. Не знам какъв е приноса на Висшия съдебен съвет, не бих могъл да го определя, но дори да е само една стотна този принос за постигане на този резултат, това говори за една добре свършена работа от Висшия съдебен съвет по отношение очакванията на обществото за подобряване сročността на разглеждането на делата и в частност на наказателните дела.

Искам да кажа две думи по един въпрос, по който от многото неща, които чух последните няколко дни, се създаде впечатление и включително и хора, които ми се обаждат мои познати и приятели да се опитат да си изяснят ситуацията и обстановката. Създаде се впечатление в обществото, че виждате ли, едва ли не това последно решение на Висшия съдебен съвет, с което беше наложено дисциплинарно наказание „уволнение” на Мирослава Тодорова, съдия Мирослава Тодорова от Софийски градски съд, е единствения акт на този Висш съдебен съвет в тази история със забавените дела, както от съдия Тодорова така и от други съдии от Софийски градски съд, Наказателно отделение. Истината, колеги, знаете, че е друга. Този проблем възникна преди повече от две години и половина, когато комисия от Софийския апелативен съд извърши проверка в Наказателното отделение на Софийски градски съд и констатира, че част от съдиите в тази колегия не си пишат своевременно мотивите към присъдите и че

има драстични случаи на забавяне на тези мотиви. Този доклад на тази комисия беше изпратен на Инспектората към Висшия съдебен съвет. Инспекторатът реагира с една единствена проверка само срещу съдия Мими Петрова. Внесе предложение и съдия Мими Петрова беше наказана за просрочено изготвяне на дела. В едно свое телевизионно интервю главният инспектор г-жа Ана Караиванова обяви, че по повод на тази справка на тази работна група от Софийски апелативен съд е провела разговор със съдия Мирослава Тодорова, за която данните сочели, че имала най-голям брой просрочени дела, провела превантивен разговор и насочила към, предложила ѝ в кратки срокове да си напише делата. Година по-късно Висшият съдебен съвет, имам предвид началото на 2011 г., възложи на Инспекторатът да извърши конкретна проверка в Наказателното отделение на Софийски градски съд и тогава Инспекторатът към Висшия съдебен съвет излезе с предложение, ако не се лъжа, за осем или за девет съдии от Наказателното отделение да бъдат санкционирани дисциплинарно за просрочени дела. Сред тях беше и съдия Мирослава Тодорова. В пресата бяха изнесени данни за просрочени от нея 50 и няколко дела, точният брой не си спомням, но това няма и някакво значение, въпросът е, че този брой не беше малък. Във връзка с това предложение на Инспектората към Висшия съдебен съвет беше образувано дисциплинарно дело през месец юли 2011г., тоест преди една година и по това дисциплинарно дело на съдия Мирослава Тодорова беше наложено възможно най-ниското наказание, което е предвидено в чл.308, а именно удръжка от работната заплата с 15% за срок от две години. Фактически това последно дисциплинарно производство, по което беше наложено дисциплинарно наказание „уволнение” беше по повод на нови дела, които излязоха. Дела,

които бяха разкрити в медиите за забавяне и изготвяне на мотиви и случаи, които по-късно, пак в медиите беше обявено, че не са разкрити при предходната проверка от Инспектората, тъй като имало някакво антидатиране в журнала за записване на делата. Това фактически дисциплинарно, последното дисциплинарно производство срещу колегата Тодорова беше проведено и наказанието беше наложено в условията на рецидив. Ние не можем да сравняваме това последно наказание по това второ дисциплинарно производство с предходната практика на Висшия съдебен съвет, защото нямаме други случаи, колеги. Всички случаи, когато ние сме наказвали дисциплинарно съдия или прокурор за просрочени дела, те са били решавани и не е имало рецидив. Ние не сме имали, аз поне не си спомням, друг случай да накажем съдия или прокурор за просрочени дела, след като веднъж вече сме го наказали за такова нарушение. Така че не виждам как бихме могли да направим съпоставка на нашата дисциплинарна практика по този въпрос.

Това са всъщност и нещата, които исках да споделя. Благодаря.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря Ви, г-н Цонев. Г-н Велчев, заповядайте.

БОРИС ВЕЛЧЕВ: Уважаема г-жо Министър, уважаеми колеги, мисля че сме обречени това заседание, както и да приключи, да остави усещането за някаква неудовлетвореност и у нас, и у хората, които в момента ни слушат. Това според мен се дължи на три причини и те са напълно обективни. Първата причина, професор Груев беше прав, казвайки това, ние всички вкупом, някои от нас са по-виновни в това, аз съм в числото на по-виновните, подценихме темата на претовареността. Поставяхме я, но я

поставяхме някак си инцидентно, недостатъчно системно, главно пред Народното събрание. Това за съжаление е въпрос, който продължава да бъде висящ и нерешен. Ние не знаем каква е истинската картина на огромната иначе, затова всички сме убедени, натовареност в съдебната власт.

На второ място това е разпоредбата на чл.313 от Закона за съдебната власт. Тя прави нашата дискусия, тази разпоредба, предварително обречена. Всички знаем защо сме се събрали тук, но никой от нас няма правото да каже всъщност онова, което мисли. И ще изглеждаме, за съжаление, също така зле, простете – идиотски ще изглеждаме, когато отвън ни причакат отново камерите и ние отново се позовем на закона. Но законът е такъв. Този закон също трябва да се преосмисли. Извинете, но в едно досъдебно производство, което не в по-малка, в много по-голяма степен засяга права на граждани, ние, преценявайки пределите на следствена тайна, можем да информираме обществото в някаква степен. Сега не можем да направим това по никакъв начин. Каквото и да кажем оттук нататък, следователно, боя се, че или трябва да нарушим закона, или ако го спазим да изглеждаме неубедително. А пък не мога да си представя, че Висшият съдебен съвет може да вземе решение да наруши закона. Така си мисля.

Третото нещо, което прави дискусията ни не особено успешна днес, това е края на мандата на Висшия съдебен съвет. Ние не можем да набележим оттук нататък никакви конкретни стратегически мерки, които да предприемем по простата причина, че на Висшият съдебен съвет му престои да проведе още няколко заседания и да бъде заместен само след броени месеци. Въпреки това аз мисля дали да не помислим заедно и да формулираме едно решение, с което да помогнем на следващия Висш съдебен съвет

да реши въпроса с натовареността. Да използваме технологичното време, макар и не особено активен сезон – лятото и да помислим как точно да формулираме, и с какъв точно диспозитив, едно решение, с което да задължим административните ръководители на прокуратури и на съдилища да представят една актуална информация за сročността на разглеждане на делата, за да ориентираме следващия Висш съдебен съвет и от първото си заседание той да получи нашето заветчание да започне да решава този въпрос. Извинявайте, може би аз не съм в час и може би такава информация вече има, и тя е съвсем актуална. Ако е така последното ми предложение очевидно трябва да бъде оттеглено. Аз имам такава информация само за прокуратурата. /**намесва се Ан.Мингова:** Да я напомним тази информация?/ Б. Велчев: Не е обсъждана в заседание на Съвета. Или поне не помня.

Това исках да кажа. Благодаря.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря. Заповядайте, г-жо Табанджова.

ЦВЕТАНКА ТАБАНДЖОВА: Уважаеми колеги, безспорно въпросът за натовареността на магистратите и то по-конкретно на магистратите в някои от окръзите, както и софийските магистрати, районен и градски, е много голям, но ние винаги, само искам да кажа, че при дисциплинарната си практика сме съобразявали тази натовареност. Сами знаете в колко конфликти сме влизали с Инспектората към ВСС, когато е правил предложения за налагане на дисциплинарни наказания на тези магистрати и винаги сме съобразявали наказанията, които сме налагали с тази натовареност. Всички знаете, че преди два месеца ВСС излезе с един аналитичен доклад на натовареността на магистратите и по-специално на съдиите в страната, защото ВСС обработва и

наблюдава статистиката само по отношение натовареността на съдиите, а Прокуратурата и Следствието си имат отделно своя статистика, и с този доклад направи анализ на причините за тази натовареност и взе конкретни решения, които са в компетентността съответно на ВСС, да може да преодолее до известна степен тази натовареност. И това са, ако искате да ви ги припомня, задължихме ръководителите-административните да осъществяват постоянен контрол по стриктно спазване на чл. 87 от Правилника за организация и работата в областта на съдилищата и указанията за неговото приложение, като указахме, че трябва стриктно да спазват дадените от нас указания, в кои случаи да се образуват дела, с оглед да поставим на равна основа статистиката, която получаваме и на базата, на която ние правим анализите за натовареността на съдилищата. Задължихме административните ръководители да приемат вътрешно-организационни мерки за оптимизиране на отделните дейности от момента на образуване на делата до приключването със съдебен акт, както и да осъществяват ефективен контрол за спазване на определените в тази връзка организационни срокове по движението на делата и сроковете за постановяване на съдебните актове. Приехме също решение, че след като обобщим данните за свободните щатни бройки, след приключването на конкурсите, по предложение на Комисията по предложенията и атестирането да намалим съответната щатна численост на ниско натоварените съдилища и да увеличим щатната численост на високо натоварените, много натоварените съдилища, които ги посочихме в аналитичния доклад. По предложение на Комисията по предложенията и атестирането също да предприемем действия по осъществяване правомощията по чл. 194 от ЗСВ. Във всички последващи заседания след това заседание, след този

аналитичен доклад, ние проведохме такива действия, като съответно намалихме щатната численост на някои от съдилищата, увеличихме щатната численост на някои от съдилищата и съответно преместихме колеги от по-малко натоварени съдилища към по-високо натоварените, заедно с щатната им бройка, с тяхно съгласие.

Освен това, което е направено конкретно искам да ви кажа, че този проблем за натовареността действително е много сложен. Всички съдии, няма съдия, който да не казва: аз решавам по-сложни, по-тежки дела от другите съдии! В тази връзка комисията, която беше създадена по натовареността и за определяне критерии по натовареността, направи проучване мащабно за всички органи на съдебната власт, за да консултира становището на колегите как и дали да бъде изследвана фактическата и правна сложност на делата чрез определяне на коефициент за сложност от 1 до 5. Трябва да ви кажа, че много активно всички колеги проведоха Общи събрания, взеха много активно участие в тази дискусия, но фактически отрекоха, и то с основание, приложението на този подход за определяне фактическата и правна сложност на делата, като много субективен, като подход, който би ангажирал много ресурс за изследването на тези въпроси, и който в крайна сметка няма да даде желания резултат. В тази връзка комисията се отказа затова и започна да мисли в друга посока, а именно да определи времето, което е необходимо на съответния орган на съдебната власт да поеме делата. Тъй като ние знаем, че не може да се регулира този поток от дела, освен с някакви законодателни промени, както беше постъпено с изменение на АПК, с изменение на ГПК и т.н., но безспорно трябва да продължи и този процес, но това е работа на

други органи, ние се занимаваме с това, което ние можем да направим. Безспорно проблем на натовареността е липсата на сгради, липсата на съдебни зали, с които ВСС нееднократно алармира съответните органи, които биха могли да решат този проблем, защото този въпрос не е в компетентността на ВСС. Проблем има и със Закона за вещите лица, защото един съдебен процес би бил много по-бърз когато се изготви своевременно едно заключение, когато едно заключение е компетентно. Един процес би бил много по-бърз когато съдиите са разтоварят от несвойствените за тях дейности, те могат да се извършат от сътрудниците, така че те са много комплексни. Освен това Висшият съдебен съвет действително имаше задължение да изготви Наредба за критериите за определяне на натовареността на магистратите, но с Конституционното решение № 10, с което Конституционния съд каза, че ВСС не може да издава подзаконови нормативни актове, този проблем и това задължение на Съвета отпадна. Този проблем би трябвало да се реши по нормотворчески ред, а не от ВСС. Сега сме подготвили, но те са много сложни и не можем да намерим техническото решение как да го проведем - едно дългосрочно наблюдение в продължение на една година да видим по групи делата, можем да определим съответната група дела за какъв период от време, при една добра организация на работа, при оптимална последователност на стъпките, които следва да се предприемат, било от съдията, било от деловодителя, било от секретаря, от момента на образуване на делото до неговото приключване, за да може да изследваме времето, което е необходимо и като сравним с времето, с което разполагат магистратите в съответния орган, да преценим каква би могла да бъде натовареността на този, какъв поток от дела от съответния тип

може да поеме съответния орган и оттам ВСС да направи извод необходими ли са допълнително щатни бройки на този орган или пък могат тези щатни бройки да бъдат преместени, макар че това е един динамичен процес, но с едно първично в днешно време изследване, само с анкетни карти и то много сложни таблици, което ние сме го направили, но смятаме, че ще затрудним повече хората, ако не се намери техническо решение как това да се извлича от системата по някакъв софтуерен път мисля, че няма да се стигне до някакъв добър резултат.

Пак за последно, приключвам, да не оттегчавам аудиторията - този проблем трябва да се решава конкретно, както с някакви законодателен проблеми за медиация по някои дела, както сега се предприемат действия за електронно правосъдие, както казах и със Закона за съдебната власт, както със законодателни промени, както и с нашите задължения, които ние имаме съответно да разкриваме бройки, така трябва всички заедно да го решим, иначе няма да бъде решен този въпрос. Количественият критерий е достатъчно показателен да каже кой съд е натоварен и кой не е, другото би било само по-точно измерване, евентуално по-точно, ако се ... от обективни данни. Благодаря ви.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря.

БОРИС ВЕЛЧЕВ: Две изречения само ако позволите. Г-жо Табанджова, аз не исках по никакъв начин да поставя под съмнение направеното от групата, която Вие оглавявахте, от Вас лично и от целия ВСС, опазил Господ! Така че, надявам се, не съм бил разбран неправилно. Искам обаче да кажа простичко, поне за мен е така - аз лично към този момент не зная каква е степента на реална натовареност в системата на съдебната власт, нито смятам, че имаме обосновани критерии за преценка на тази натовареност.

Това искам да кажа. Дали трябва да правим нещо до края на нашия мандат или действително да освободим следващият ВСС в подходите му, това е съвсем друга тема, но никой не е подценявал усилията на ВСС, нито постигнатите резултати, но за съжаление ако ние сме в състояние да кажем, че знаем картината на нещата, и че всички просрочващи дела и в прокуратурата, и в следствието, и в съда са под контрол и ще бъдат наказани ако преодолеят някакви граници на дисциплинарната практика, аз се съмнявам, че този извод би бил верен.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Уважаеми колеги, понеже има искане за 10 минути почивка, давам 10 минути почивка и след това заседанието продължава.

/След почивката/

ДИАНА КОВАЧЕВА: Уважаеми колеги, продължаваме с извънредното заседание. Има ли колеги, които биха искали да вземат отношение по дебата?

Заповядайте, г-н Колев.

ИВАН КОЛЕВ: Колеги, аз съм напълно съгласен с г-н Велчев, с казаното от него, че каквото и да направим в днешния ден ние нямаме правилен ход. Видяхте, по необясними за нас причини наказанието на един съдия беше политизирано и бяхме вкарани в някаква политическа интрига, с която ние сега трябва да се занимаваме и да вземаме отношение, заради това, че един човек не си е изпълнил служебните задължения. Досега толкова хора наказвахме, нямаше такъв отзвук, изведнъж за един човек, който е извършил най-тежки нарушения, за него така се реагира. Защо се реагира аз не мога да кажа, но все пак за обществото само с общите приказки, които казахме за натовареността, аз смятам ще остане

една неудовлетвореност. И заради това искам да кажа за натовареността на съдия Мирослава Тодорова, която толкова казва, че е била натоварена, е нещо, което не е по делото, тези данни ги има, както в изложението на Инспектората от проверката, Акта на Инспектората, така има ги и са дадени от справка на Софийски градски съд в докладите, които са публикувани за всяка година, всичко това е ясно на обществото. Мирослава Тодорова за 2005 г. е разгледала 254 наказателни дела, от които само 31 броя НОХД. За 2006 г. е разгледала 12 дела, всичко 12 дела за 2006 г. И 2006 г. и 2007 г. тя е преподавател в НИП-а и през това време не си е приключила делата, след като две години в НИП-а, можем да извадим справка и да посочим, това може и медиите да си поискат тази справка и да видят колко време е била ангажирана в НИП, за да не си напише това дело конкретното и другите дела, които са с по 4-5 години просрочени. За 2007 г. има 2 дела, като няма постъпления. За 2008 г. - 178 дела. За 2009 г. - 250 наказателни дела, от които 16 броя общ характер дела. За 2010 г. има 218 наказателни дела, от които 18 броя общ характер дела, и т.н. Две години, както сами знаете, тя е била преподавател в НИП-а, имала е възможност да си напише мотивите по всички дела, но не е сторила това. Какви са изводите, които аз като член .../намесва се **Вельо Велев** - не е ли получавала дела през тези две години?/ **Гласове** - не е получавала. **Иван Колев** - какви изводи човек може да си направи, две са възможностите - или, че не може тя да си организира работата като съдия, да я съвместява с тази дейност, която върши и като преподавател, или че това умишлено го е направила да не бъдат написани мотивите на това дело по някакви други съображения. Заради това моето мнение, както каза и проф. Груев, аз мога да си кажа моето мнение, защо съм подкрепил това

на дисциплинарния състав - аз смятам, че се дължи на това, че тя не може да си организира добре работата, и че не може като съдия да се справи с възложените ѝ служебни задължения. Заради това съм подкрепил това становище. Благодаря ви.

Исках само това да добавя .../**намесва се Диана Ковачева** - само ще Ви помоля, все пак да се придържаме към темата на дискусията/ **Иван Колев** - точно това е темата на дискусията, за натовареността. Съдиите във Върховния съд имат по 300 и отгоре дела, разглеждат, тя не е надхвърлила никога повече от 260 броя дела. И говорим за натовареност. Когато се претендира, че имаш по-висока натовареност от другите съдии, знаем съдиите във Върховния административен и касационен съд какви дела гледат, значи може тогава да си представим за нейната натовареност. Всичко за мен опира тук до организация на работата и нямаме досега такъв случай, аз смятам, че няма може би и в света такъв случай, където едно дело, което е обявено, присъдата е обявена, знаят се от обществото, и близо пет години ти да не си напишеш мотивите, да не дадеш възможност на хората, които са ангажирани по това дело да търсят техните си права и накрая делото да бъде прекратено, поради изтекла в закона давност! Такива тежки последици никога досега, когато сме разглеждали за другите съдии, когато говорим за дисциплинарна практика, няма толкова тежки случаи в България въобще, пак казвам, че това го няма, може да се провери, че това го няма нито в Европа, нито в световната практика такова нещо. Мога да ги кажа и по видове дела, но ви казах - повече от 20 броя наказателни общ характер дела тя не е имала да разглежда, което е основната дейност на съдилищата. /**намесва се Вельо Велев** - от частен характер въззивни ли са?/ **Иван Колев** - въззивни има, има въззивни дела, но

няма да ги обсъждаме, това е направено вече, това е работа на дисциплинарния състав, тези неща са направени, не е мястото тук да ги обсъждаме тези неща, но тези факти трябва да се знаят от обществото, когато тръгваш да защитава един човек, който не си е свършил преките задължения, а както разбрахте от изнесеното от пресата, което каза г-н Стоилов, тук се говори и за едно действие, което е накарало съответни служители да антидатират някакви регистри!

ДИАНА КОВАЧЕВА: Г-н Колев, нека да върнем дискусията в първоначалния замисъл. Други колеги, които искат да вземат отношение?

Аз, тъй като виждам, че няма други в момента желаещи колеги, които да се изкажат, бих искала няколко заключителни думи да кажа.

Продължавам да смятам, че има смисъл в обсъждането на дисциплинарната практика на ВСС от гледна точка на анализ на нейната последователност и устойчивост. Мисля си, че тъй като тук все пак става въпрос за една дискусия може би е добре и бих предложила на Дисциплинарната комисия или пък на други членове на ВСС ако преценят да се включат и да бъде написана и направена една справка за дисциплинарната практика на Съвета или може би един доклад за дисциплинарната практика на Съвета, тъй като днес по-скоро беше дискуссионен характер на обсъждането, мисля си, че едно по-задълбочено представяне на въпроса има смисъл.

/намесва се Петър Стоянов - извинете, че Ви прекъсвам - ежемесечно се изготвя такава справка, която се публикува на интернет-страницата на ВСС. Ежемесечно/ **Диана Ковачева** - аз за ежемесечно съм наясно, но от друга страна за в по-общ план, за последните, както вие казахте четири години от работата на Съвета.

Мисля си, че такъв тип справка би била много полезна, заради общия поглед, който може да се даде по отношение на начина, по който протича дисциплинарната практика на ВСС по забавени дела. Това бих отправила като предложение към Съвета, защото то би могло да стане и добра основа за по-нататъшните дискусии, тъй като аз наистина възнамерявам да направя срещи и да продължа дискусията с всички, които имат отношение към този въпрос. Смятам, че с това ще подпомогна и работата на самия Висш съдебен съвет, независимо от това, че сме в ситуация почти пред приключване на неговия мандат, все пак има още няколко месеца, в които и на базата на доклада за натовареността, който беше изработен преди месец, може да се говори и не само да се говори, а и конкретни мерки да бъдат формулирани. Според мен, аз също бях на заседанието когато беше представен Доклада за натовареността, наистина един такъв доклад изисква доста задълбочен анализ, той е резултат и на много продължителна работа, защото темата е сложна. Мисля си обаче, че на базата на един аналитичен доклад, той винаги ще спечели ако към него има конкретни мерки, с конкретни срокове, в които да бъдат придвижени идеите, които излизат от анализа, който е направен. В противен случай докладът някак ще увисне в пространството, без да се случи нищо конкретно след това. Мисля си, че дебатът би трябвало да се фокусира върху конкретните мерки, които следва да бъдат предприети, като аз виждам тук две групи мерки, едните са в някаква степен краткосрочни, доколкото е възможно нещо конкретно да се направи, но те, разбира се, няма как да дадат едно трайно решение на проблема. По отношение на дългосрочните мерки, дори и в хоризонт една година напред, разбира се, което ангажира и бъдещия ВСС, но по отношение на тези по-дългосрочни като визия

мерки си мисля, че те биха били няколко вида. На първо място набелязване на мерките, според мен е много важно. На второ място по отношение на необходимостта от законодателни промени, в това отношение вече има Работна група, която заседава в Министерство на правосъдието, тя е междуинституционална, с участие на експерти и неправителствени организации, достатъчно широко отворена Работна група. Нейният фокус е както върху въпросите, свързани с кариерното развитие на магистратите, така и за свързания въпрос за натовареността. Всички ние си даваме сметка, че това е важен въпрос, той не може да бъде решен веднага, но така или иначе ще направим възможното да бъдат формулирани конкретни предложения, законодателни, така че в един относително бърз порядък да се потърси решение на проблема. Не на последно място, пак казвам, с експертизата на Съвета на Европа ще бъде изработена Методика за оценка на натовареността на съдилищата, която смятам, че ще подпомогне и вземането на конкретни решения. В този смисъл си мисля, че днешната дискусия може да бъде оценена като една важна първа конкретна стъпка, тъй като аз не казвам, че започва от днес темата за дисциплинарната практика, но все пак погледът е по-различен четири години по-късно, т.е. днес на практика ВСС може да говори не просто в ход на своята дейност, но може да говори за един изминал период и да стъпи на този изминал период, като погледне и критично към начина, по който е работил, което мисля, че ще даде една добра основа и за съзидателна работа напред. В този смисъл бих искала да се обърна и аз лично, и като юрист да се обърна към съдиите - безкрайно много уважавам съдийския труд и работата на съдиите, и си мисля, че тогава когато говорим за съдиите трябва да си даваме сметка, че те работят в много трудни условия. Точно затова може би е важно да се

подчертае, че сигналът, който трябва и ВСС, и всички ние да изпратим е, че поздравяваме всички онези съдии, които въпреки огромната си натовареност все пак успяват да пишат в срок делата си, защото големия процент от съдиите са именно такива - те работят в събота и в неделя, те работят извънредно, прекомерно, ужасно натоварени са, като не изключвам и самата трудност на работата, която те извършват и отговорността на този вид работа, но те работят много, и в почивните дни, през празниците, за да може да бъде удовлетворено до голяма степен, доколкото е възможно, чувството за справедливост у гражданите. В този смисъл бих искала да кажа, че изключителен респект изпитвам към всички онези съдии, които професионално и отговорно, с цената на личния си живот, на лични усилия, успяват все пак да изпълняват своите професионални и етични задължения.

Благодаря ви затова, че днес взехте участие, аз пак казвам, че това е само маркиране на началото на една задълбочена дискусия, която и аз си поставям за цел да продължа да ръководя, да менажирам и да насочвам. Мисля си, че активната роля и на Министерство на правосъдието в това отношение е много важна. Благодаря ви за участието.

Г-жа Петрова нещо иска да каже.

РАДКА ПЕТРОВА: Имам едно конкретно предложение. Тъй като настоящото заседание е извънредно, аз предлагам да възложим на администрацията на ВСС, след изработване на стенограмата от това заседание, стенограмата от това заседание да бъде публикувана на сайта и то не в раздела "Заседания на ВСС", а отделно, за да се прочете от медиите, така както и от обществеността.

ДИАНА КОВАЧЕВА: Благодаря Ви, г-жо Петрова. Аз още в началото започнах с това, че Администрацията на ВСС се ангажира незабавно, веднага да качи стенограмата на сайта. Мисля, че има полза от това, че заседанието беше открито, за да може и в реално време да бъде проследен дебата, който поставя началото на една по-дълга дискусия, поне по мое мнение.

Благодаря ви за отделеното време. Успешен ден!

/Закриване на заседанието - 11.40 ч/

Стенографи:

Таня Младенова

Зоя Костова

Невенка Шопска

/Изготвен на 16.07.2012 г./

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ:

Диана Ковачева